

Naturskyddsföreningen och MKG

Utdrag ur Artdatabasen

2017-10-11

STÖRRE VATTENSALAMANDER

Ekologi

Med undantag från lekperioden lever den större vattensalamandern på land. Djuren håller till under murkna trädstammar och stubbar, i smågnagargångar, under mossbeklädda stenar och i blockterräng, vanligen i fuktig huvudsakligen lövdominerad skog, men påträffas sällsynt även på öppen mark som t.ex. i fuktiga hagar med högvuxet gräs eller på vägar under vandring. Vattensalamandrarnas liv på land är hemlighetsfullt.

Radiosändarstudier i Sverige och Frankrike har visat att djuren tycks vara mycket specifika i val av landmiljö samt att de har långt mindre hemområden och att de inte vandrar så långt från sin hemdamm som man tidigare trott. En majoritet av individerna i en population tycks exempelvis vandra endast mellan 10-100 m från det småvatten de reproducerar sig i, detta under förutsättning att lämpliga landmiljöer finns inom detta avstånd. Svenska studier har också visat att såväl metamorfoserade ungar som vuxna orienterar sig mot till synes lämpliga landmiljöer när de lämnar den akvatiska miljön och går upp på land. Djuren förökar sig under våren och försommaren. I södra Sverige inleds vandringen till en lekdamm i april, vanligen under de första regniga nätter då temperaturen håller sig mellan 0-5°C. Småvatten som lämpar sig för reproduktion är permanenta vattensamlingar, som exempelvis gårds-, kreaturs- och branddammar, grusgropar, lertäkter, naturliga kärr, hållkar, av landhöjningen avsnörda vikar samt skogstjärnar. Det är ovanligt att vatten med mindre än 10 meters diameter utnyttjas och minimidjupet understiger sällan 0.5 meter. Artens larver har en lång akvatisk utvecklingsperiod och är därför känsliga för uttorkning av vattenmiljön.

Larverna, som delvis är frisimmande, faller också lätt offer för rovdjur som stora sländ- och dykarlarver samt i synnerhet rovfisk. Detta bidrar till att man endast mycket sällan finner arten i småvatten där rovfisk förekommer.

Svenska studier indikerar också att vuxna salamandrar möjligen undviker att överhuvudtaget uppsöka dammar med fisk under lekperioden, om alternativ finns. I viss mån finner man emellertid arten i samexistens med karpfisk som ruda, men sannolikt endast då rudorna förekommer i låga tätheter.

Överhuvudtaget är den större vattensalamandern snäv i val av lekmiljö. Ofta finner man den i dammar utan att konstatera att reproduktion förekommer där, och dessa miljöer tycks användas endast som tillfälliga rastlokaler. Genuina förökningsdammar har höga kvaliteter med avseende på vattenkemi, solexponering och temperatur. I synnerhet verkar leklokaler ha hög mångfald av vattenväxter och ryggradslösa djur. Svala och skuggade vatten med låga pH-värden eller höga koncentrationer av kväve (N) tycks undvikas i reproduktionssammanhang. I bl.a. mellersta och norra Värmlands skogsbygder, samt möjligen även i Bergslagen och Dalarna, förekommer arten i flera dystrofa tjärnar som delvis omges av vitmossegungfly (Sphagnum) samt äldre granblandskog. Gemensamt för dessa vatten är bl.a. att de ej är för sura (pH minst 5.0) samt att de saknar fisk. Denna typ av habitat har tidigare bara varit närmare beskrivet från Medelpad och centrala Norge. Sannolikt finns fler lokaler av denna typ att upptäcka i skogsbygder inom artens utbredningsområde. Leken når i södra Sverige sin kulmen under slutet av april och första hälften av maj. Den större vattensalamandern har ett utpräglat leksystem där hanar tillbringar stor tid med att visa upp sig för

varandra och honor, där stereotypa uppvisningsbeteenden och lekdräkten spelar stor roll för en hanes fortplantningsframgång. Könsmognad inträder vid mellan 2-4 års ålder. Det finns indikationer på att stora och potentiellt äldre hanar står för övervägande antalet parningar, vilket skulle kunna begränsa den genetiska variationen inom en population. Honorna lägger omsorgsfullt äggen ett och ett, invikta i skydd av bladen på undervattensväxter. De parar sig kontinuerligt med hanar för att inte begränsas i fortplantningsframgång av brist på spermier, vilket medför att de vuxna djuren är akvatiska fram till månadsskiftet juni-juli. En hona producerar mellan 200-500 ägg, i genomsnitt omkring 300, under en säsong. På grund av ett kromosomfel avstannar embryoutvecklingen hos hälften av äggen innan de ens hunnit kläckas. De övriga är mycket utsatta för predation och störningar i miljön, vilket medför att överlevnaden fram till metamorfos - d.v.s. då larverna förvandlas till landlevande ungar, vilket i södra Sverige sker kontinuerligt under perioden augusti-november - är mycket låg. Kromosomfelets betydelse för artens ekologi och förutsättningar för populationers överlevnad har inte tidigare uppmärksamats. Sannolikt är dock artens långa livslängd (mellan 12-18 år) och storlek en anpassning som kompenserar den låga unguöverlevnaden. Genom att bida sin tid i stabila landmiljöer och föröka sig många år, kan den genomsnittliga individen lämna efter sig en ersättare i populationen. Detta kräver dock att landmiljön är stabil nog att tillåta denna strategi, vilket är av stor naturvårdsbiologisk betydelse. Den större vattensalamandern kan genom sina specifika miljökrav ha stort signalvärde för biologisk mångfald i mosaikartade småvatten- och skogslandskap. Arten är förhållandevis enkel att inventera och övervaka, vilket utförligt beskrivs i Gustafson & Malmgren (2002).

Hot

Den större vattensalamandern har under de senaste decennierna försvunnit från många lokaler utan att orsakerna därtill är exakt kända. Habitatförstörelse anses utgöra den främsta orsaken till den observerade tendensen. Sannolikt utgör artens starka beroende av ett komplext småvattenlandskap - rika akvatiska miljöer sammanbundna med äldre skog via goda spridningsvägar - en stor del av förklaringen. Småvatten och lövskog med stor mängd död ved hör till de biotoper som i högst frekvens omdanats i 1900-talets landskapsförändring. Områden där båda dessa biotoper finns samlade är därför få. Trots att arten fortfarande är utbredd i södra Sverige är de flesta kända förekomster härav isolerade och andelen områden där möjlighet till fungerande utbyte av individer mellan närliggande populationer föreligger, är försvinnande få. Mycket pekar på att den större vattensalamandern kräver fungerande metapopulationsdynamik för långsiktig överlevnad i ett givet område. Vidare kan kravet på stabila landmiljöer vara ytterligare en faktor som gör arten särskilt känslig för störningar, exempelvis avverkning, i denna miljö. Som en följd av nämnda negativa faktorer hotas arten av fragmenteringseffekter. Dess spridningsförmåga är begränsad och om avstånden mellan lämpliga biotoper (och lekvatten) blir för stora isoleras populationerna med stor risk för lokalt utdöende som följd av slumpmässiga, miljöbetingade eller demografiska faktorer. I England har föreslagits att dammtätheten bör vara minst 0.7 dammar/km² för att arten ska kunna sprida sig i tillräcklig utsträckning mellan lekvattnen. Goda förutsättningar för

långsiktig överlevnad nås dock först vid dammtätheter närmare 4 dammar/km², vilket studier från både England och Frankrike visat. Den akvatiska miljön där arten förökar sig är känslig för framförallt kemiska och temperaturbetingade förändringar. Försurning och effekter av övergödning från närliggande jordbruksmark är exempel på faktorer som har direkt negativ inverkan på sannolikheten för förekomst av större vattensalamander. Lägre vattentemperatur p.g.a. minskad solexponering, som en följd av t.ex. barrskogsplantering invid vatten på mark där jordbruk eller bete upphört, medför minskad omsättning och produktivitet och därigenom försämrade möjligheter för salamandrar. Vid sidan av habitatförstörelse, fragmenteringseffekter och miljöpåverkan är dock det största hotet mot enskilda populationer utsättning av fisk. Introduktion av rovfisk i permanenta och tidigare fisktomma vatten, utan föregående inventering av redan förekommande inhemsk fauna, slår sannolikt årligen ut flera populationer med annars gynnsam bevarandestatus. Verksamhet som bedrivs av fiskevårdsföreningar i s.k. 'put and take'-vatten, där ädelfisk planteras ut i bl.a. förut fisklösa skogstjärnar och mindre sjöar, utgör här ett stort hot som kräver reglering.

PÅVERKAN

- Försurning (Viss negativ effekt)
- Minskning av relaterad art (Stor positiv effekt)
- Klimatförändringar (Viss negativ effekt)
- Ökad näringsbelastning (Viss negativ effekt)
- Närvaro av annan art (Viss negativ effekt)
- Avverkning (Viss negativ effekt)
- Exploatering/konstruktion (Viss negativ effekt)
- Intensifierat jordbruk (Viss negativ effekt)
- Igenplantering (Viss negativ effekt)
- Dikning/torrläggning (Stor negativ effekt)
- Miljögifter (Viss negativ effekt)
- Bekämpningsmedel (Viss negativ effekt)

GULYXNE

Ekologi

Gulyxnes habitat utgörs av öppna eller glest träd/buskbeklädda "extremrikkärr". Arten är kalkkrävande. Det räcker dock inte med god tillgång på kalk utan en viss mängd mineraler/närsalter krävs troligen. Dessutom är det möjligt att arten kräver en viss vattenrörlighet. Arten påträffas vid enstaka tillfällen utanför rikkärrsmiljön, exempel på detta är bäckkanter och grustag. Den har också påträffats i mer strandängsbetonad miljö, men då en typ som står rikkärren nära i karaktär. Några olika kärrtypen där arten förekommer kan urskiljas: 1) Svagt sluttande kärr som översilas/genomsilas av grundvatten, ofta rena källkärr. 2) Rikkärrsgungflyn i anslutning till gölar eller tjärnar. 3) Rikkärr i anslutning till annan strandmiljö, exempelvis havsstrandäng. I flera fall förekommer utfällning av kalk i kärren, så som blekekärr, ofta då med kransalger. En god vattentillgång krävs, kärren är ofta relativt blöta. Förmodligen är kärr som torkar upp under sensommaren en olämplig miljö eftersom arten förefaller kräva en kontinuerlig vattentillgång. I det kalkrika kustområdet i Norduppland och i Gästrikland finns de flesta av lokalerna i "unga kärr", utbildade på marker som relativt nyligen kommit upp ur havet genom den snabba landhöjningen. Mineraler har inte hunnit lakas ut i dessa kärr och den naturliga igenväxningen (utvecklingen kärr-mosse) har inte hunnit komma så långt. Förmodligen stannar arten kvar i dessa kärr tills utlakningen nått en viss gräns varefter arten försvinner. Samtidigt sker nyetablering i kärr som nybildas närmare kusten på områden som frilagts från havet. På de flesta lokalerna är en svag tuvbildning nödvändig för artens existens. Den växer här nästan alltid bland eller i anslutning till de nedan nämnda brunmossarterna, och en optimal växtplats är då ofta i kantzonen mellan den låga tuvan och det rena lösbottenkärret. Artens vanligaste följeslagare bland kärlväxterna är bladvass, pors, vattenklöver, dystarr, axag, hirsstarr och storsileshår. Flera av dessa arter är relativt allmänna myrarter och säger inte så mycket om vilken myrtyp det rör sig om. Bottenskiktet däremot är mer avslöjande. I nästan samtliga fall utgörs det av brunmossor. Arter som *Scorpidium cossoni*, *S. scorpioides*, *Campylium stellatum* och *Bryum pseudotriquetrum* är mycket karaktäristiska.

Hot

Eftersom gulyxnen kräver en jämn, kontinuerlig tillgång på vatten är åtgärder som påverkar biotopens hydrologi förödande. Rikkärr och andra typer av myr har drabbats hårt under de senaste århundradena. Framst har dikningar inom jord- och skogsbruket dränerat och spolierat dessa ekosystem. Idag är dikningar relativt hårt reglerade i lagstiftningen, men olagliga dikningar förekommer tyvärr här och var. Andra hot mot biotopens hydrologi är till exempel överdämningar och vägdragningar. Gulyxnen's krav på rätt vattenkemisk sammansättning gör att den, och flera andra rikkärrarter sannolikt kan slås ut på sikt i de delar av landet som idag drabbas av övergödning- och försurningseffekter pga nedfall av luftburna föroreningar. I några fall kan sannolikt även övergödningseffekter i vattenområdet drabba lokaler i strandmiljöer. Flera rikkärr har hållits öppna under lång tid genom människans försorg (hävd). Dessa kärr skulle annars ha utvecklats mot en miljö av typen skogskärr eller sumpskog, där gulyxnen naturligt hade försvunnit. I och med

att det äldre omekaniserade jordbruket har försvunnit har dessa rikkärr nu börjat att växa igen. Om inte hävd återinförs i dessa miljöer kommer gulyxnen att slås ut på de flesta av dessa lokaler. Hävd med slåtter eller bete kan sannolikt även motverka vissa övergödningseffekter då kväve transporteras bort ur systemet på detta sätt. Hävdens störning av markskiktet kan också sannolikt öka möjligheten till fröföryngring på de jordblottor som uppstår (jämför knottblomster). Hävdens intensitet måste dock noggrant avpassas till den aktuella kärrtypens tålighet mot störning. Alltför intensiv hävd slår ut bottenskiktet och därmed sannolikt också gulyxnen. Trots det relativt höga individantalet som nämndes inledningsvis är arten mycket känslig eller hotad på en majoritet av sina lokaler. Ofta är individantalet så lågt att slumpfaktorer kan slå ut arten på majoriteten av sina kvarvarande lokaler. Olaglig uppgrävning kan också utgöra ett hot.

PÅVERKAN

- Ökad näringsbelastning (Viss negativ effekt)
- Jakt/insamling (Viss negativ effekt)
- Dikning/torrläggning (Stor negativ effekt)
- Intensifierat jordbruk (Viss negativ effekt)
- Igenväxning (Stor negativ effekt)

GÖLGRODA

Ekologi

Genomförda undersökningar har fastställt att de norduppländska gröngrodeförekomsterna är "rena" gölgrodepopulationer utan närvaro av hybriderna ätlig groda, *Rana esculenta*. Gölgrodorna lämnar sina vinterkvarter (markhåligheter i skogbeklädd blockmark) i slutet av april och rör sig ner till sin lekdamm. Cirka 35 % av de gamla djuren återvänder till samma lekvatten efterföljande år. Ett litet antal byter lekvatten medan resten troligen utgörs av mortalitet. Leken äger vanligen rum från mitten av maj till midsommarhelgen. Efter lektiden stannar de flesta gölgrodorna kvar i dammens närhet. Många unga djur rör sig dock till grannliggande *Carex*-kärr, och en del via dessa till andra lekdammar. Ynglen börjar sin metamorfos i slutet av juli och i mitten av augusti påbörjas förflyttningen till vinterkvarteren, vilken avklingar fram till och med oktober. Såväl tidpunkterna för rörelser mellan vinterkvarter och lekdamm som initiering av leken är klart temperaturberoende. Gölgrodan är troligen en av de mest värmeälskande amfibierna i Europa. Detta värmebehov märks bl.a. genom att arten börjar sin lek cirka två veckor efter det att de andra amfibiearterna i området har lekt färdigt. Som en följd därav påbörjar gölgrodeynglen sin metamorfos 4–5 veckor efter vanlig groda och åkergroda (*Rana arvalis*), varför arten endast lyckas med sin reproduktion i permanenta vatten. Alla permanenta vatten i området hyser dock inte gölgrodepopulationer. Den saknas vid större och medelstora sjöar, samt vid åar och vissa små gölar. Denna frånvaro beror sannolikt på närvaron av gädda (åar, sjöar) eller kallt lokalklimat genom skuggning av träd (små permanenta gölar). Gölgrodans rörlighet är begränsad (medelräckvidd per generation <400 meter, maximal spontan förflyttning ca 1000 m), och genflöde förekommer i stort sett bara mellan grannliggande lokaler. Storleken av detta genflöde beror mycket på mellanliggande vegetation. Rader av mellanliggande kärr underlättar genflödet väsentligt. Förekomst av storskaligt skogsbruk (kalhyggen =5 ha och/eller dikning) har visat sig hindra spridning av gölgrodor mellan dammar och därmed öka risken för utdöende samt hämmar återkolonisering av vakanta dammar. Spridning mellan lokalpopulationer minskar utdöenderisken sannolikt genom att buffra mot populationsfluktuationer och inavelsproblem. De svenska gölgrodorna uppvisar mycket lite genetisk variation jämfört med kontinentala populationer. Detta beror på att den svenska gölgrodepopulationen troligen grundats genom kolonisation av ett fåtal individer (s.k. founder-effekt), samt att populationens variationsgrad troligen reducerats genom betydande, väderinducerade, storleksfluktuationer under lång tid. Waldén menade att gölgrodorna skulle ha introducerats under 1700-talet av människan, medan Forselius menade att de skulle vara "värmerelikt" från den postglaciala värmetiden (ca 6000 f.Kr.). Genetiska undersökningar indikerar att den svenska populationen troligen är betydligt äldre än 200–250 år. Den låga genetiska variationsgraden har i sig inte orsakat någon nedsättning i fertilitet eller fekunditet hos de svenska djuren men negativa inavelseffekter kan ev. finnas i de allra mest isolerade lokalpopulationerna. Genetiska undersökningar av olika gölgrodepopulationer från Sverige, Ryssland, Lettland och Polen visar bl.a. att grodor från Sverige är mest genetiskt lika grodor från Lettland och samma undersökningar visar också att gölgrodor från

Gårdskär och Örskär/Gräsö i Sverige, visade lika stora genetiska olikheter sinsemellan, som gentemot de på andra sidan Östersjön.

Hot

Det allvarligaste hotet mot gölgrodeförekomsterna längs Nordupplandskusten är effekter av utdikning av landarealer i området, samt igenväxning av lekvatten. Idag är lokalpopulationerna mellan Ångskär och Forsmark mest hotade, då tidigare dikning i samband med skogsbruk dränerat flera lekvatten och mellanliggande områden och därmed ökat isoleringsgraden för kvarvarande populationer. Dikning av landarealer utgör ett hot mot amfibiepopulationerna på två sätt: förutom att lekvatten försvinner och lokalpopulationer dör ut, så verkar genflödet försvåras mellan kvarvarande reproduktionshabitat. Eftersom gölgrodepopulationerna är så pass små och fläckvist förekommande är genflödet mellan dessa viktigt för att "buffra" mot variationer i populationsstorlek, som kan leda till utdöende. Generellt dikningsförbud råder i södra Sverige sedan 1994 och är särskilt viktigt i områden med gölgrodevatten. Fiskinplantering innebär ett hot mot gröngrodepopulationer. Av 15 lokaler där gölgrödorna dött ut sedan 1962, hade nio gädda 1983. Vid tre av dessa hade gädda inplanterats sedan 1960. Förutom det extra predationstrycket av gädda, är det tänkbart att inplanterad fisk kan föra med sig parasiter som kan öka dödligheten i grodpopulationerna.

PÅVERKAN

- Klimatförändringar (Viss negativ effekt)
- Ökad näringsbelastning (Stor negativ effekt)
- Avverkning (Stor negativ effekt)
- Dikning/torrläggning (Stor negativ effekt)
- Igenväxning (Stor negativ effekt)
- Närvaro av annan art (Stor negativ effekt)

KALKKÄRRSGRYNSNÄCKA

Ekologi

Kalkkärrsgrynsnäcka lever huvudsakligen i rikkärr (kalkkärr) och på kalkfuktängar. Någon gång påträffas den även i kärr som inte har utpräglad rikkaraktär (då företrädesvis i rikare stråk, vid bäckdrag etc.), i mosselaggar, glesare kärrskogar och strandkärr. Det är främst i norra och mellersta Sverige som den förekommer i sådana biotoper. Arten är dock bunden till öppna kärrmiljöer och förekommer inte i slutna kärrskogar. En genomgång av lokaler i Syd- och Mellansverige gav ett pH-intervall av 5,25-7,5, vilket visar att arten kan leva i kärr där pH är relativt lågt. Kärrmiljöerna är dock ofta mosaikartade, och rikare stråk, vilka torde vara artens huvudsakliga hemvist, kan förekomma också i fattigkärr. I skandinaviska fjällkedjan finns de flesta förekomsterna under trädgränsen. I nordligaste Sverige (Pältsaområdet) finns ett fåtal förekomster ovan trädgränsen, ca 800 m ö.h. I Norge är arten känd från upp till 880 m ö.h. (Dovrefjällsområdet).

Hot

Utdikning, dränering och skyddsdikning, liksom alla andra åtgärder som ändrar hydrologin i och i anslutning till artens biotoper är mycket allvarliga hot. I historisk tid har säkerligen ett stort antal av artens lokaler - framför allt i kalkrika slättbygder (Skåne, Gotland, centrala Östergötland, centrala Västergötland) - förstörts på detta sätt. I dag torde detta hot vara störst i Norrland, där myr- och skogsmark fortfarande dikas (öppning av gamla diken) i samband med avverkning. Vidare kan exploatering i form av t.ex. vägbyggen och annan byggnation vara ett hot mot vissa lokaler. Eutrofiering genom läckage av näringsämnen från jordbruket kan, framför allt i slättbygder (Skåne, Östergötland, Västergötland, Uppland), utgöra ett problem. Liknade effekter, orsakade av kornas avföring och urin, kan ses i kärr som överbetas. Igenväxning med vass, buskage och träd på grund av att hävden av öppna kärr upphört liksom igenväxning av öppnare kärrskogar är påtagliga hot, eftersom arten kräver öppna kärrmiljöer. Speciellt igenväxning med vass är på många håll ett stort hot. Ett sekundärt hot, som uppkommer genom ensidiga och felaktiga hävdåtgärder, är mekaniskt slitage genom för hårt betestryck och/eller felaktigt utförd röjning. Effekterna av detta syns i en del rikkärr som är skyddade som naturreservat. På lokaler i den nedre delen av pH-intervallet, med dålig buffringsförmåga, kan även den pågående försurningsprocessen komma att slå ut populationer.

PÅVERKAN

- Försurning (Stor negativ effekt)
- Ökad näringsbelastning (Stor negativ effekt)
- Mänsklig störning av art (Viss negativ effekt)
- Dikning/torrläggning (Stor negativ effekt)
- Igenväxning (Stor negativ effekt)

ASPBARKGNAGARE

Ekologi

Larvutvecklingen sker i solbelyst, död bark av asp. Angreppen kan påträffas både i skadade, döda partier på levande stammar och på döda högstubbar. Ibland angrips även begränsade partier av nedfallna döda, grova grenar. Larverna lever strax under den hårda ytterbarken och gnager otydliga gångar i den ganska luckra innerbarken. Angreppen påträffas ofta runt gamla stamskador där barken fått en mycket ojämn struktur. Ofta finns det angrepp av barkborresläktet *Trypophloeus* på samma ställe. Samma barkområde angrips ofta ett par år i rad. Angreppen påträffas ofta i aspar som sparats på hyggen vid slutavverkningar. Larvutvecklingen tar två år, och den fullbildade skalbaggen kläcks i början av juni.

Hot

Arten är påträffad på så små lokaler att den redan är försvunnen från ett par av de ställen där den hittades under 1960- och 1970-talet. Ofta finns den endast i ett par passande träd per lokal, och faran är överhängande att den försvinner genom att kontinuiteten i tillgången på lämplig föda bryts. Aspen är generellt inget omhuldat trädslag, varför dess framtid ter sig en aning oviss i kulturskogen. Den individrika älgstammen under de senaste decennierna har även medfört att vi har fått ett glapp i åldersklassfördelningen av asp över stora skogsområden. Detta kan medföra att aspbarkgnagaren får mycket svårt att överleva på många ställen.

PÅVERKAN

- Igenväxning (Viss negativ effekt)
- Avverkning (Stor negativ effekt)

PLATT SPRETMOSSA

Ekologi

Arten växer på murken ved eller på torvrik jord på fuktiga eller mycket fuktiga och skuggiga platser. Arten gynnas av periodvis översvämning och hittas framförallt i al- och gransumpskog, eller utmed vattendrag. Platt spretmossa verkar vara något kalkgynnad eller näringsgynnad.

Hot

Arten hotas av bristen på murken ved i det moderna skogsbruket och av uthuggning och torrläggning av sumpskogar.

PÅVERKAN

- Förurning (Viss negativ effekt)
- Klimatförändringar (Viss negativ effekt)
- Ökad näringsbelastning (Viss negativ effekt)
- Vattenreglering (Viss negativ effekt)
- Närvaro av annan art (Viss negativ effekt)
- Avverkning (Stor negativ effekt)
- Exploatering/konstruktion (Viss negativ effekt)
- Förstörelse av habitat/substrat (Viss negativ effekt)
- Dikning/torrläggning (Viss negativ effekt)

TROLLPIPISTRELL

Ekologi

Trollfladdermusen har dagvisten i trädhåligheter, holkar, boningshus och lador. Arten företar långa flyttningar mellan sommar- och vintertillhållen. Två i Skåne märkta trollfladdermöss har återfunnits i Tyskland och Belgien. Vid fågelstationen Pape i sydvästligaste Lettland har flera tusen trollfladdermöss märkts och återfunnits i norra Italien, södra och västra Frankrike, Belgien, Nederländerna, Tyskland, Polen och Estland. På kontinenten sker övervintring oftare än för dvärgfladdermus i grottor och gruvor. Trollfladdermusen jagar i gles, ofta högstammig skog, över skogsbilvägar, i gläntor, vid sjöstränder och i trädalléer.

Hot

De främsta hoten torde vara avverkning av boträd samt överföring av lövskog till granskog. Vindkraftverk som placerats vid artens flygvägar vid några av Sydsveriges kuster kan tänkas utgöra problem med tanke på risken för kollisioner. Cirka 30 dödade fladdermöss, sannolikt trollfladdermöss, har anträffats under ett vindkraftverk på Gotland.

PÅVERKAN

- Klimatförändringar (Viss negativ effekt)
- Avverkning (Viss negativ effekt)
- Dikning/torrläggning (Viss negativ effekt)